

то трѣбѣ да текѣтъ наскоро?

Меропа. — Не, не, азъ не гы крѣя никѣкъ, причинѣтъ е твѣрде добра и права и вы я познавате.

Полифонтъ. — За да присошимъ источникѣтъ на тия причини трѣба да погубимъ вѣче убыйцѣтъ (на джилатите) смъртъ на убыйцѣтъ. (войницѣте седѣтъ околѣ ежиста, и джилатина донего готовъ да испълне заповѣтътъ на полифонтъ.)

Меропа. — (престѣпвѣ къмто ежистъ) окаянный! що смѣнешъ да правишь?

Ежистъ. — Какво! вы ми просите милость?

Полифонтъ. — Смъртъ.

Меропа. — Той е...

Полифонтъ. — Удрете.

Меропа. — (хвърлесе между войнитѣ и ежистъ) варварино той е сынъ ми.

Ежистъ. — Азъ! вашъ сынъ?

Меропа. — (прѣгрѣща ежистъ.) Да, вый сте сынъ ми закогото тѣжихъ толкозъ врѣме, да то сте вы когото носихъ въ клятата си утроба и който отдалеченъ отъ дѣтинството си на самъ отъ майка си върна ся сега нѣ и то защо! само де загинемъ и двама подъ ножѣтъ на бащинѣтъ ти убыйцѣ.